

DE BOUW VAN
HET CLUBHUIS

6.1. De Prehistorie.

De bouw van een eigen clubhuis in 1971 is zonder enige twijfel het meest markante moment in de historie van de club. Maar daarvoor hadden we ook al onderdak en er werd zelf een speciaal "clubhuis" voor de jeugd gebouwd.

O.K. had een prachtig clubhuis op het Museumplein. Maar dat werd gedeeld met andere gebruikers. Meer over deze huisvesting kunt u lezen in hoofdstuk 2.3. (blz. 9).

Van andere clubhuizen van O.K. is niets bekend, laat staan dat er beeldmateriaal van is. Pinokkio speelde in het begin op de velden van Famos aan de Schinkel. Maar het enige wat we daar van een clubhuis weten is de korte beschrijving van Herman Lebbink uit het

lustrumboek van 1979: "We timmerden zelf een clubhuis. Nou ja, clubhuis. We bouwden een hokkie met wat handenwaskommetjes". Zie ook hoofdstuk 5.4.1. (bladzijde 90). De verhuizing naar het Twentsche Bank terrein in de zomer van 1938 bracht de voordelen van een prachtig clubhuis met zich mee dat voor die tijd zeer luxe was. Het clubhuis staat er nog steeds in zijn oorspronkelijke staat. Veel oudere leden hebben er nog goede herinneringen aan. Vanaf het begin werd dat clubhuis beheerd door de heer en mevrouw Rikse; zoon Henk speelde een lange tijd in Heren 1.

Op bovenstaande foto uit 1947 ziet u duidelijk het Twentsche Bank clubhuis op de achtergrond.

De familie Rikse vierde in 1968 hun dertigjarig jubileum en werd bij die gelegenheid gehuldigd en toegesproken door Pinoké voorzitter Toon Bovenlander. Zoon Henk zit op de achtergrond.

Je kon op het terras van de Twentsche Bank lekker in het zonnetje zitten zoals u op deze foto goed kunt zien.

De huisvesting van de jeugd was problematisch dus ging de club sparen voor een eigen clubhuis voor de jeugd. Daarvoor werd in 1953 een speciaal bouwfonds opgericht waaraan leden voor 25 gulden konden deelnemen. Pinoké speelde toen nog op de velden van de Twentsche Bank. Op de lokatie van de huidige velden 16 en 17 speelde toen twee voetbalclubs met de naam Oosterparkers en The Unity. Het jeugdclubhuis bestond uit een jongens- en een meisjes-gebouwtje er werd gebouwd op de plaats waar nu ons clubhuis staat. Veel veertigers en vijftigers onder de Pinoké-leden herinneren zich de enorme herrie die het maakte als je een hockeybal tegen het houten muurtje sloeg. De raampjes boven moesten het ook regelmatig ontgelden. Je kon je hier alleen maar verkleeden. Een flesje cola en een glacé kon de jeugd bij meneer Rikse kopen. Toen de gebouwtjes in 1971 gesloopt moesten worden stonden de vrijwilligers in een rij en de kippenhokken lagen in een mum van tijd tegen de vlakte.

Het huidige ABN AMRO clubhuis. Het gedeelte rechtsvoor is later aangebouwd.

De twee gebouwtjes werden gebouwd in 1953 en 1955. Bouwers Joep Hendrix en Rob Cavalini werden lid van verdienste.

6.2. De bouw van het eigen clubhuis.

Er was veel enthousiasme om acties op touw te zetten voor een eigen clubhuis maar er werden geen grote bedragen binnengehaald. Ondergetekende verliet in de zomer van 1969 op twaalfjarige leeftijd Pinoké.

Kort daarvoor kreeg de jeugd uit dank voor alle inspanningen (oude kranten ophalen en pennen verkopen) nog wel een rondvlucht boven Amsterdam aangeboden. Maar van een clubhuis was toen in de verste verte nog geen sprake.

Op 5 maart 1970 dienden voorzitter Toon Bovenlander en secretaris Edward James een "Aide mémoire en dringend verzoek" in bij de betreffende autoriteiten. Pinoké had 340 leden in 27 elftallen en beschikte over maar 3 grasvelden. Men wilde de autoriteiten nog eens duidelijk bekendmaken met de précaire situatie t.a.v. de beschikbare hockeyvelden en de clubhuis accommodatie. Er volgt een chronologische opsomming vanaf 30 oktober 1964: een ware klaagzang van 21 initiatieven die tot niets hadden geleid. Die opsomming gaf in feite aan dat Pinoké aan de rand van de afgrond stond.

Aan de wethouder van sportzaken van Amsterdam werd gevraagd om een contract van twee jaar voor twee velden om te zetten in een contract van 10 jaar voor 4 velden. Toentertijd werd nog gevoetbald op de velden waar nu veld 14 en 15 liggen.

Dat kunt u goed zien op onderstaande luchtfoto. Er waren geen bruggetjes naar die velden.

Kieviten in Wassenaar eventueel over worden genomen. Een alternatief was het bouwen van een Noorse blokhut met ondersteuning van de Noorse Ambassade.

Albert Berkhoff had al jaren gespaard om een bouwfonds beschikbaar te hebben als het ooit zover mocht komen. Toen de toestemming kwam was het zeer prettig om dat geld achter de hand te hebben. Ruim f 60.000,-.

Het bruggetje vanaf het huidige clubhuis naar de velden van de Twentsche Bank (na 1964 ABN en sinds 1991 ABN/AMRO) is nu volledig gebarricadeerd. Vroeger was het een doorloop vanaf het clubhuis van de Twentsche Bank naar de overige drie velden van Pinoké. Als je goed naar de luchtfoto kijkt is de conclusie gerechtvaardigd dat er op zondag zelfs op zes velden gespeeld kon worden. Op het terrein voor het huidige clubhuis lagen door wat creatieve berekeningen drie hockeyvelden. Op zondag konden de (senioren)hockeyers van Pinoké gebruik maken van de Twentsche Bank kleedkamers. Tevens werden dwars over het voetbalveld twee hockeyvelden uitgezet. Maar dat kon natuurlijk niet op zaterdag. Want dan werd er gevoetbald door de Twentsche Bank. Het hoofdveld van Pinoké lag lange tijd op het terrein van de Twentse Bank. Het verst van het clubhuis verwijderd, parallel aan het voetbalveld (rechtsonder). Deze foto staat groot op bladzijde 247.

In 1955 was Toon Bovenlander (11-5-18) op 37 jarige leeftijd lid geworden (gebaloteerd door Cor Diepeveen). In 1968 werd Toon voorzitter van het bestuur dat een beslissende impuls aan de groei van Pinoké zou geven. Toon volgde de jonge voorzitter

André de Goederen op. Toon heeft al vaak verhalen verteld en geschreven over de bouw van het clubhuis. Dus volstaan we op de volgende bladzijden met het overnemen van een verhaal uit het jubileumboek van 1979 (50 jarig bestaan).

De belangrijkste reden om dit verzoek in te dienen was het feit dat zich de gelegenheid voordeed om definitief een eigen clubhuis neer te zetten.

Daarvoor waren twee mogelijkheden. Om te beginnen kon het houten clubhuis van de

25. - 1965 Heren V.

Dit is een inmiddels beroemde foto die in veel publicaties heeft gestaan. Vermoedelijk is dit de enige foto die bewaard is gebleven waarop zowel wijlen erelid Albert Berkhoff als erevoorzitter Toon Bovenlander staan afgebeeld in Pinoké tenue. Steevast wordt de opmerking gemaakt dat de elfde man de foto heeft gemaakt.

Staand v.l.n.r.: Jan v.d. Poll, Arthur Staeter, Evert Beket, Leo Bouwman, Albert Berkhoff, Toon Bovenlander en ? .

Geknielt v.l.n.r.: ? , Arnout Ross en ? .

Uw clubhuis stond op een bierviltje. Zo begon het!

(een verhaal uit 1979 door Toon Bovenlander)

Zo begon het. Na een van die wervelende veteranen hockey-wedstrijden in 1970 tegen Voordaan zaten we gezellig op elkaar gepakt in hun kleine clubhuis onder een biertje (en niet eentje) na te kaarten over 'de tactiek van de game of the year'. Het was zó nauw in die kleine kantine dat je tegelijk moest drinken, anders ging het niet! Daarnaast kon je alleen nog maar 'plat praten en schol eten' zó benauwd was het! Ene Claushuis van Voordaan, een flitsende middenveldspeler, vroeg ons of die situatie wel zo kon blijven. Nee, was het antwoord; we moeten hier helemaal vandaan en de gemeente wil ons naar een nieuw complex aan de Kalfjeslaan hebben. Maar... zeiden we, we willen niet en doen halsbrekende toeren om hier te blijven. Het is immers het mooiste sportterrein van Nederland. Nergens vindt men zo'n prachtige bosrijke begroeiing als hier. En dan, we zitten hier al 40 jaar. Oudere spelers hebben hier hun vrouw ontmoet en hebben hun kinderen hier de eerste beginselen van het hockeyen bijgebracht. Dit stuk grond zit vol emotionele bindingen met jonge gezinnen of andersom. En toen begon het, lieve lezers! Claushuis zei tegen Hans Oostenbroek en mij: als je een stukje grond hebt, kan ik daarop in enkele maanden een Noors houten clubhuis zetten, want ik doe toevallig in deze zaken. Pratend en pratend krabbelden wij op een bierviltje een stukje land, waarop nu het clubhuis staat. Tot onze stomme verbazing krabbelde Claushuis vervolgens op een tweede bierviltje (papier was te duur) de hoofdlijnen van een Noors clubhuis. Sprakeloos als we toen waren namen we nog maar een biertje en zo gingen we uit elkaar. En toen ging 's maandags het proces al in werking. Peter Lukowski, Hans Oostenbroek, Edward James, Dick Wolff, Dick van Velzen, Peter Triebels en nog enkele anderen zaten te vergaderen of zaten bij één of andere gemeentelijke instantie. We konden er niet van slapen en van werken overdag kwam nauwelijks iets. De Hockeybond werd

ingeschakeld, de voetbalclubs die toen nog op de velden 'over de sloot' speelden werden voorzichtig benaderd en tenslotte kwam A.C.C. ook in het spel. Met z'n allen vormden we een sterk team om te verkrijgen dat we in het Bos mochten blijven, hetgeen tenslotte gelukte.

De rest, lieve lezers, heb ik wel eens meer verteld. Binnen een jaar (1970) stond het clubhuis er. Het koste toen ongeveer f 250.000,- plus door eigen leden ingezette arbeid van ca. f 50.000,-. Nu (1979) is het verzekerd voor f 700.000,-. Het is en blijft een uniek, gezellig bouwwerk 'gerund' door een ijzersterke clubhuiscommissie, die zó hard heeft gewerkt dat we bijna uit de schuld zijn.

Toon Bovenlander in de Lustrum editie van de Steekneus ter gelegenheid van het 50 jarig bestaan van Pinoké in 1979. Op 14 oktober 1972 werd Toon Bovenlander benoemd tot erevoorzitter.

Voordaan heren veteranen – Pinoké heren Veteranen.

(Door Joep Wilmink april 2004)

Joep Wilmink was aanwezig bij het prille begin van het clubhuis dat inderdaad op een bierviltje begon. Hij groef in zijn geheugen.

Prachtig weer met een pittige tegenstander. De twee flankverdedigers Toon Bovenlander (met lange krul) en Ernst Kiek, beiden tegen de 50 jaar, zouden het zeker zwaar krijgen en de twee centrumverdedigers Gerard Hinnen en Hans Oostenbroek zouden zeker ook hun handen vol krijgen. Derhalve werd ook een viermans middenveld geformeerd door Hans Beerendonk uit de rechterspitspositie te laten terugvallen naar het middenveld. Voor de aanvalslinie bleven nog maar twee spelers over: Peter Triebels als linkerspits en Fred Kramer. De laatstgenoemde was daarom zeer in zijn element want hij hoefde en kon geen bal meer afgeven! Ja, ja. U begrijpt het goed: Pinoké speelde 4-4-2 op de "counter" en dat in 1970 bij de veteranen. Het werd aanvallen (door Voordaan) en verdedigen door Pinoké. De verdediging zat pot-dicht en keeper Wijnand Hefting gaf geen krimp. De "counter" werd zeer efficiënt en effectief uitgevoerd. Fred trof driemaal doel en Peter Triebels maakte nummertje vier met een verwoestend schot (hij miste de keeper op een haar na). Eindstand na twee helften 1-4. Onder het genot van een welverdiend pilsje speelde de derde helft zich in een hoekje vooral af tussen Toon B. en Hans O. van Pinoké en Claushuis de linkshalf van Voordaan (die bij gebrek aan een directe tegenstander – wij speelden immers zonder rechtsbuiten- uitermate fris aan de derde helft kon beginnen). Op een bierviltje tekenden zij iets dat op een huisje van Hans en Grietje leek. Fanatiek werd soms alles weer veranderd maar eindelijk stond het gewenste huisje op het bierviltje. Deze derde helft werd een éclatant succes voor de hockeyclub Pinoké met Toon als sterspeler en Claushuis als aangever c.q. leverancier. Op 4 september 1971 werd het karakteristieke houten clubhuis van de A.M.H.C. Pinoké geopend. Bravo Toon.

Stap 1. Het leggen van de fundamenteën.

De aannemer van het clubhuis was de firma Honhoff. Als eerste werd hun bord op het kale terrein gezet.

Hoewel je zou kunnen denken dat het clubhuis uitsluitend uit hout bestaat zijn er natuurlijk wel betonnen fundamenteën gestort. Hieronder ziet u het huidige toegangspad.

Pinokéleden hielpen mee met het graven van de sleuven, terwijl cricketers op de achtergrond gewoon doorgingen met hun spelletje.

De laatste kans om de kruipruimtes onder ons clubhuis te zien. Er werd gebruik gemaakt z.g. staalbouw.

Stap 2. De eerste balklegging.

Op 12 juni 1971 kon de eerste balk worden gelegd. Het was natuurlijk een gedeelde ceremonie met de cricketers van A.C.C. die in de zomer gebruik zouden gaan maken van het clubhuis. Na al die jaren is het vooral leuk om de mensen en kinderen op de achtergrond te herkennen. Eerst werden er toespraken gehouden. Eerst door A.C.C. voorzitter Max de Bruin sr. , —————> geflankeerd door Pinoké jeugdleden: v.l.n.r. Marcelle Triebels, Marc Beerendonk, Max de Bruin en rechts van Max Liselotte Triebels. Het zal u opvallen dat de vrouwelijke leden van Pinoké op dat moment andere shirts droegen dan de mannen.

Een toespraak door Pinoké-voorzitter
Toon Bovenlander.

↓ Vervolgens een toespraak van Peter Triebels.

← Vervolgens werden natuurlijk wat kadootjes uitgewisseld. Bloemenmeisje Carola Beerendonk ziet rechts een vliegtuig aankomen.

↑ Bij het 25-jarig bestaan van het clubhuis opnieuw gefotografeerd.
V.l.n.r.: Marc Beerendonk, Carola Beerendonk, Zus Bovenlander en Marcelle Triebels.

← Zus Bovenlander, de vrouw van de voorzitter legde de eerste balk.

Er werd veelvuldig gefotografeerd. En let op de kinderen die nu grote mensen zijn.

26. - 1966 Heren II op Randwijk.

Staand v.l.n.r.: Wouter Drewes, Edward James, Henk Kooijman, de omgedraaide man is onbekend, Jelle Sterringa, Jack Vardon, Henk Rikse en Jack Wouters.

Zittend v.l.n.r.: Raymond Smit, Robert Ruiter en Nico Kat.

De balk die u hieronder ziet, is nog steeds te zien in het clubhuis. Hij is verwerkt in één van de vier pilaren midden in het clubhuis. Aan de zijkanten de naam van beide clubs.

27. - 1966, 8 mei Heren I promoveert naar de overgangsklasse.

Deze kleurenfoto werd gemaakt na de tweede gewonnen promotiewedstrijd tegen H.B.S. U ziet staand v.l.n.r.: keeper Nico Kat, linksback Fons Grasveld, linksbuiten Guus Wigmans, rechtsbinnen Huib van der Heyde, trainer Martin Beumer, coach Ton Weijers en spil Frits Gaus.

Gehurkt v.l.n.r.: linkshalf Rolf Quanjer, rechtsbuiten Sikko van Daal, rechtshalf en aanvoerder Harry Roepers, linksbinnen Rob Gerritse, midvoor Jan Reinier van der Heyde en voor hem met mitella de gewonde rechtsbinnen Edward Gerritse. Op de foto ontbreekt Henk Rikse die wel meespeelde maar al naar het clubhuis toe was. Onderstaand een actiefoto uit die wedstrijd waarop u Huib van der Heyde in actie ziet.

Toen werden er door Max de Bruin bloemen gegeven aan Zus...

...en door Toon Bovenlander aan A.C.C. voorzittersvrouw Lies de Bruin.

De heren waren tevreden v.l.n.r.: Peter Lukowski, de heer Claushuis van Voordaan die alles in gang zette, Dick Wolff de architect, Toon Bovenlander, Edward James, Hans Siebelink, Wim Staats van A.C.C. en Max de Bruin senior.

Plus nog een kadootje van de kids.

En de dames lachten (v.l.n.r.: Zus Bovenlander, Hetty Beerendonk en Lies de Bruin).

28. - 1967 Dames I wint de beker.

Dit jaar was dames 1 zeer succesvol. Om te beginnen werd de beker gewonnen. Bovenstaande foto werd gemaakt op Randwijk na de finale. Staand v.l.n.r. Adri Breuker, Femke Meijer, coach Fek Gipon, Margreet Pauw, Henny Hendrikse, Joan Bernelot Moens, Isabeau Reinders Folmer en voorzitter Andre de Goederen. Zittend v.l.n.r. Christa van der Heiden, Marjan Icke, Jet Hey, Carli Bolte en Annemarie Icke. Op de foto ontbreekt Els Arens. Dit team werd ook kampioen en daarvan hebben we onderstaande kleurenfoto.

Staand v.l.n.r.: Christa van der Heiden (later Koops), Oek ten Brink, Margreet Pauw, coach Fek Gipon, Henny Hendrikse, voorzitter Andre de Goederen, Isabeau Reinders Folmer, Adri Breuker, Martin Beumer (looptrainer), Femke Meijer en Els Arens. Zittend v.l.n.r.: Carli Bolte, Marjan Icke, Annemarie Icke en Joan Bernelot Moens.

Stap 3. De bouw.

Om te beginnen moesten eerst de balken worden aangevoerd. Toon Bovenlander heeft daar ook een mooi verhaal over geschreven toen het clubhuis 20 jaar bestond.

"Of ik even naar de Y-pont wilde komen. Daar stonden twee trailers met balken voor ons clubhuis. Ik loodste de chauffeurs naar Pinoké. Zij losten hun lading naast de huidige ingang. 's Avonds, alleen in het donkere dierenbos, bemerkte ik dat alle balken genummerd waren en nu door elkaar lagen".

Bob Pool ging vijf keer per dag met zijn hond

in het bos wandelen om te kijken of de balken er nog lagen. Want het was natuurlijk prima hout voor de open haard.

"De bouwploeg met de Noorse timmerman werd daadwerkelijk versterkt door onze Dick van Velzen, die gedurende ca. 12 weken in lange werkdagen als volwaardig bouwvakker meewerkte en tienduizenden gulden aan loonkosten bespaarde".

Dick signeerde dan ook het clubhuis op de nokbalk aan de voorzijde. Een eer die hem door iedereen volkomen werd gegund.

Er is al structuur zichtbaar maar de balken zijn nog kaal.

De ingang is al duidelijk herkenbaar.

V.l.n.r.: Dick van Velzen, Frits Gaus en Edward James. Het bouw materiaal werd met een karretje vervoerd.

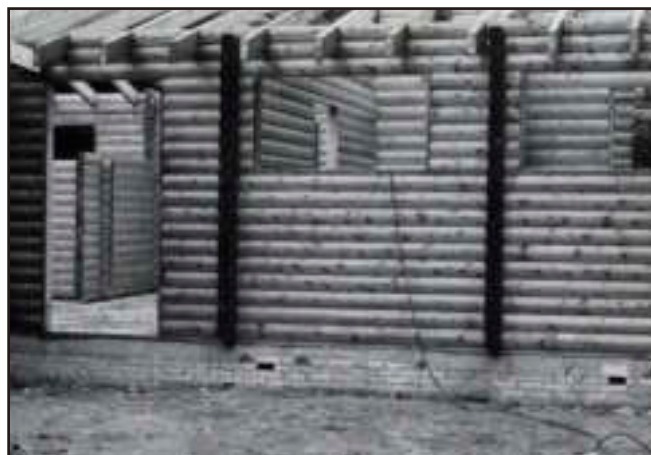
Op sommige plekken moest er worden gepriegeld in de bosjes.

Tot de nok werd bereikt.

Alleen kleedkamer 2 en 3 werden gebouwd. De kleedkamers 4 en 5 kwamen pas later. Er ontstond een mooie binnenplaats.

Die natuurlijk wel geëgaliseerd, aangeharkt en later betegeld moest worden.

Links Edward James en rechts Cees Lebon.

Toon vervolgt:

"De bijdrage in natura door mee te werken kwam ook van tientallen Pinoké- en A.C.C. leden die 's avonds kwamen helpen. Het hele bestuur met Hans (Oostenbroek), Peter (Lukowski), Edward (James) en daarnaast Dirk, e.a., bestond eensklaps uit bouwvakkers. Ook de vrouwen werkten dapper mee, o.a. door een grasmat op het dak te leggen. Want we wilden ons aan het oorspronkelijke Noorse concept houden. Dan zouden we er 's zomers (in alle ernst!) een geit op zetten om het gras kort te houden."

V.l.n.r.: Allard Kranendonk, Gert Jan Leijdekkers en Marjan Icke (met gestreept shirt).

Helaas was de dakgeit van Pinoké allergisch voor gras dat werd bevoeid met bier.

Het eindresultaat werd van alle kanten gefotografeerd. Van achteren.

Een foto toen ze nog met het balkon bezig waren.

Maar dat was weldra gepiept.

De Bouwers

Hoewel we ongetwijfeld mensen vergeten herkennen we veel van de bouwers op deze foto's.

Links wijzend Edward James en Rechts op de foto Robert Ruiter.

Edward James als volleerde bouwvakker.

En nog een keer Edward James.

Marjan Icke.

Allard van Kranendonk.

Kees Lebon en Edward James.

Dick van Velzen.

Op de voorgrond Honan Meijer.

V.l.n.r.: Jan Theo Weeda, Hein Lier en Toon Bovenlander.

V.l.n.r.: Hein Lier, Jacques Diepeveen en zijn dochter Monique.

Marjan Icke aan de schaft.

De heer Moland, de Noorse uitvoerder.

Kees Lebon.

V.l.n.r.: met hamer Dick van Velzen, Peter Lukowski en Kees Lebon.

Toon vermeldt nog:

"Annie (James) verzorgde de tuinarchitectuur en Pim (Gerritse) nam het interieur voor haar rekening".

Er zijn heel weinig kleurenfoto's van het clubhuis bewaard gebleven, maar onderstaande foto spreekt boekdelen als je hem met de huidige kleur vergelijkt.

29. – 1967 Veteranen A tijdens de landskampioenschappen.

De kern van een legendarische groep mensen.

Staand v.l.n.r.: Joep Wilmink, Fred Kramer, Peter Triebels, Gerard Hinnen, Charles Olland, Dick Jurrema, Hans Oostenbroek en keeper Wijnand Hefting.

Zittend v.l.n.r.: Cor Diepeveen, Toon Bovenlander, Hans Beerendonk, Rob van den Broek en At van der Maas.

Stap 4. De opening.

De eerste balk werd gelegd op 12 juni 1971 en op 4 september vond de opening reeds plaats. We kennen clubs die een heel seizoen moeten verhuizen als ze een nieuw clubhuis bouwen.

Om te beginnen waren er toespraken in kleur van de voorzitter en de wethouder.

4 september 1971

De heer Brautigam, wethouder van Amsterdam opende het clubhuis d.m.v. een goedgerichte push via een goot het clubhuis in.

En Toon bedankte architect Dick Wolff voor zijn bouwkundige bijdrage aan de bouw.

30. – 1968 en 1969 Heren I en de vergrijzende verjonging.

Dit team werd gecoached door oud doelman Wim van Rossum die links van de ploeg op zijn stick geleund staat.
 Staand v.l.n.r.: ?, Frans Fonteijn, Sikko van Daal, Paul Lunter, Paul Verhoef, Guus Wigmans, Frits Gaus en Nico Kat.
 Geknield v.l.n.r.: Honan Meijer, Huib van der Heyde, Henk Rikse, Jan Reinier van der Heyde en Rolf Quanjer.

Alle aanwezigen plaatsten hun handtekening op een bord dat u hieronder afgebeeld ziet. Om de feestelijke sfeer te benadrukken waren

violtjes voor het clubhuis geplant maar die hebben dat niet lang overleefd. Er werden op die plek steeds kratten gestapeld.

HOCKEY BONT

○ Eerste clubhuis met gras op het dak bij Pinoké. Zaterdagmiddag 4 september jl. opende wethouder Brautigam van Amsterdam in aanwezigheid van honderden genodigden het nieuwe clubhuis van Pinoké in het Amsterdamse Bos.

Het was de bekroning van 2 jaar taal onderhandelen en voorbereiden. De Amsterdamse Cricket Club, die in de optrek deelneemt, gaat 's zomers dit gebouw bewonen.

Geheel van Noorse architectuur, constructie en materiaal, gaat dit clubhuis een unieke plaats innemen in het profiel van het Nederlandse hockeyveld. Vooral de grasbedekking op het dak, naar Noors voorbeeld, is een unicum in Nederland.

Opening van het nieuwe clubhuis van Pinoké. De voorzitter A. J. Bovenlander onderstreept de bijzondere verdienste van Dick van Velzen, bestuurslid die 2 maanden daadwerkelijk in de bouw meewerkte.

De HockeySport maakte vooral veel ophef over het gras op het dak.

31. - Dames II van 1969.

DAMES II gepromoveerd

Na reeds kampioen te zijn in haar afd. Bes. 3e klasse is Dames II nu, na een dubbele overwinning op haar mededingster Kampeng III, zondag 3 mei j.l. gepromoveerd naar de Bes. 2e klasse. Het bestuur feliciteert de speelsters die op zo'n voortreffelijke wijze dit elftal op zo'n hoog niveau gebracht hebben. Vorig jaar nog een zorgenkind en nu ineens zo geheel anders, zo geheel vernieuwd. De goede mentaliteit, teamgeest en het enthousiasme hebben tot deze prestatie geleid. Maar eveneens dat de heer W. Oltmans dit elftal wist te combineren tot een eenheid waarin weinig afregingen voorkwamen, waarin weinig gemopperd werd en waar men naar hem luisterde. Ook aan hem zijn onze gelukwensen gericht met dit uitstekende resultaat. Beste mensen, hartelijk dank. Wij zijn er trots op dat Fincké op deze wijze uiting geeft aan zijn vitaliteit.

Vanans het Bestuur

W. Oltmans

A.J. Rovenlander

Staand v.l.n.r.: Josje Kalff, Els Eckhardt, Lieke van Vastenhout, coach Wout Oltmans, Jenneke Kruisbrink, Pauline Heijligers en Maud Sauer. Gekniel v.l.n.r.: Maggia Gerritse, Marjan Bolte, Trix van der Lee en Els Arens. Liggend keepster Marlieke Oltmans.

Stap 5. Extra kleedkamers.

Al snel bleek er niet genoeg kleedruimte te zijn en in juli 1977 werd besloten om een extra kleedgebouw bij te bouwen volgens hetzelfde Noorse principe. Het gras op het dak was toen al lang en breed verdwenen. Veel van de eerdere bouwvakkers staken weer de handen uit de mouwen.

Eerst werden de buitenmuren gestapeld.

Frans van der Lee geeft advies aan Jaap van Willigenburg (links) en Jop de Groen.

En toen de muren stonden trad o.a. Edward James persoonlijk aan, om als opper de dakpannen te sjouwen.

Al het hout lag op de binnenplaats

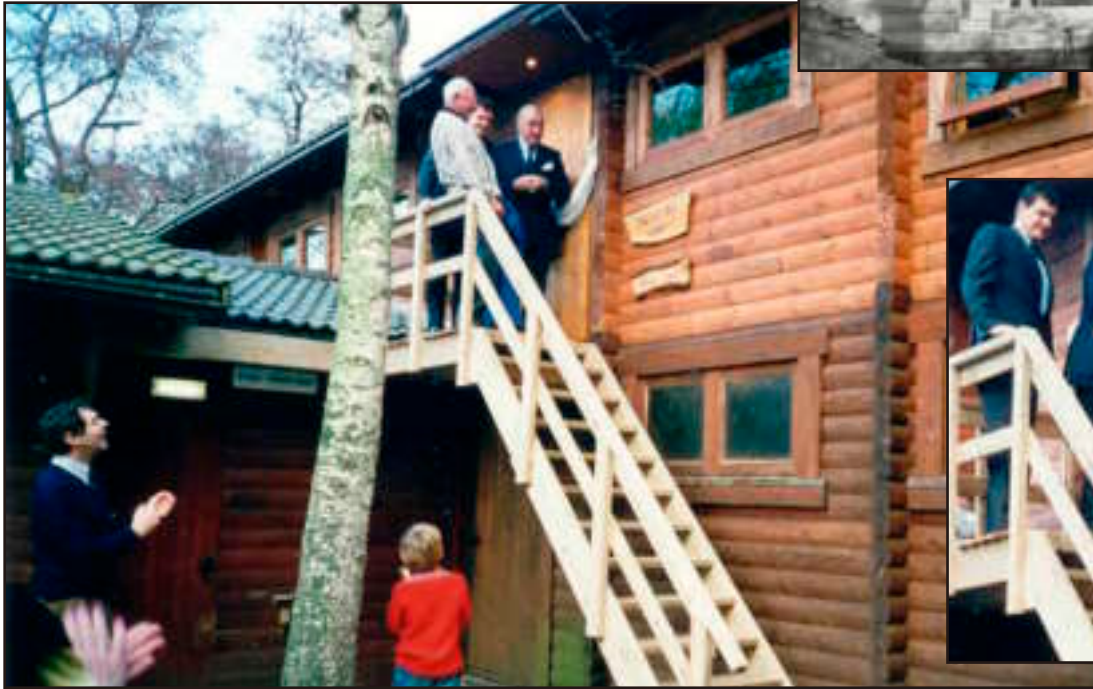
Stap 6. Een verdieping er op.

Begin jaren 90 werd het ruimtetekort steeds nijpender. Bovendien was het gezien het hoofdklasse-schap van Dames- en Heren I, noodzakelijk om fatsoenlijke kleedkamers voor de scheidsrechters in te richten.

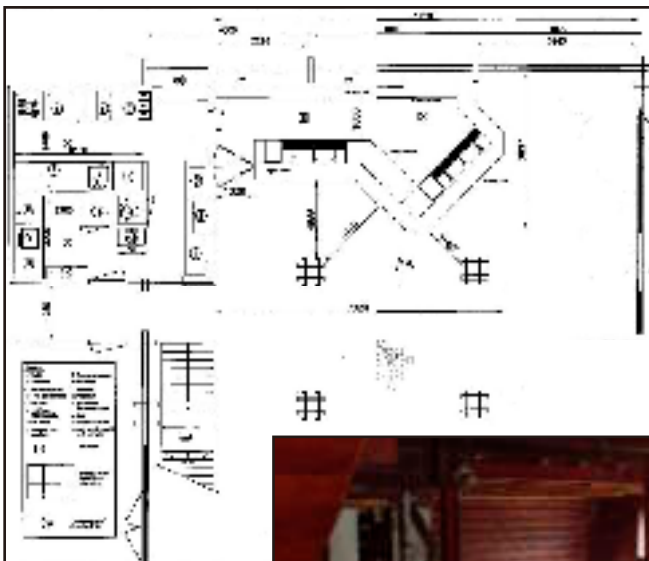
De bestuurvergaderingen werden altijd bij een bestuurslid thuis gehouden. De bovenverdieping had snel overlast van het minste geluid op de benedenverdieping. Er moest dus eigenlijk een bestuurskamer komen. Er was geen ruimte en toestemming om opzij bij te bouwen dus werd besloten om een extra verdieping te bouwen bovenop de keuken, de toiletten en dames kleedkamer 1. Daarvoor was overigens de toegangspoort tussen kleedkamer 1 en 2 al dichtgemaakt en omgebouwd tot een voorraadhok met koeling.

De opening werd verricht in oktober 1995 door Erevoorzitter Toon Bovenlander en Frans van der Lee. Zij brachten daarna in het voorjaar de naambordjes "van der Lee separé" en "Toonzal" op de gevel aan. Bijgestaan door voorzitter Bert van Haagen.

Stap 7. De verbouwing van de bar en de keuken.

Eind van de vorige eeuw werd het bestuur zich steeds bewuster dat de keuken en de bar de tand des tijds niet goed hadden doorstaan. Bovendien was Keuringsdienst van Waren ook niet echt blij met de omstandigheden waarin tosti's en croquetten werden bereid. Marc Beerendonk en Geert Wilmink namen het

initiatief tot een uitgebreide voorstudie die meerdere malen aan de ledenvergadering werd voorgelegd. In de zomer van 2001 werd uiteindelijk een uitgebreide verbouwing doorgevoerd. Hierin werd tevens een metamorfose van de binnentrap meegenomen. Doordeeweeks was er op de bovenverdieping altijd geluidsoverlast van beneden. De open trap werd dicht gemaakt en er werd een nieuwe dichte trap gemaakt die parallel loopt aan de noordgevel van het hoofdgebouw. Eindelijk kan er rustig vergaderd worden.

De keuken en de bar werden er volledig uit gesloopt en op de vloer is de vorm van de nieuwe bar al uitgebikt.

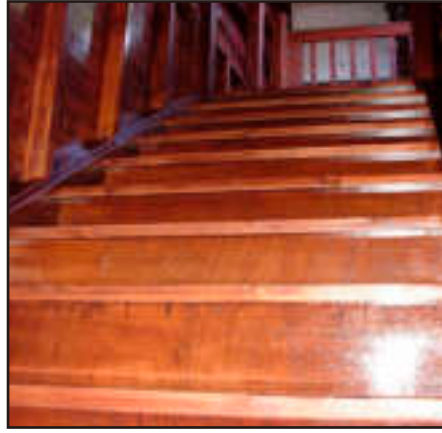
De prachtig lelijke lampjes hebben het ruim dertig jaar volgehouden.

Het skelet van de keukenmuren was snel neergezet.

De nieuwe trap kreeg ook gauw gestalte.

De trap kreeg snel een zijwand en een likje verf.

Eindelijk bierleidingen met een diameter die bij een hockeyclub passen.

*De bar werd erin gezet.
Hier nog heel kaal zonder flessen,
tapkranen en mensen.*

**32. - 1970 (4 juni)
kampioenswedstrijd Dames IV.**

Staand v.l.n.r.: Loek Brongers, An van den Broek, Lies van Loon,
Mia ten Brink-Mulder en Truus van Loon.

Geknield de jonkies van het team waarvan de keepster Nicole Diamant,
ook zeer actief was in de begeleiding van jeugd.

Er zat een brandtrap aan de zijkant van het clubhuis. Die werd iets doorgeschoven naar het balkon en is nu beter te gebruiken. Ook als er geen brand is.

Bestuurslid accommodatie Marc Beerendonk was maar wat graag bereid om zelf wat ruimte te maken voor de plaatsing van nieuwe fietsenrekken.

Veel mensen beseffen niet dat de capaciteit voor de fietsen enorm is uitgebreid. Het pad naast veld 16 werd verbreed. Bovenstaand de situatie voor de verandering.

En Pinoké heeft van het Bos inmiddels zelfs een eigen naam-bord gekregen.

En hier de nieuwe situatie waar links achter het hek de fietsenrekken staan. De houten hekken zijn inmiddels ook vervangen door onderhoudsarme metalen kopieën van de oude hekken.

6.3 Het beheer van de Bar.

Het beheer van de bar was vanaf het begin in handen van met name Frans en Nita van der Lee, Els en Gerard Hinnen, Huib van der Heyde, Henk Rikse, Rob Claes.

Miep Wilmink werd het eerste vrouwelijke barhoofd. Veel leden assisteerden achter de bar. En de baromzet maakte vele clubs in de omgeving zeer jaloers. Met name de Steekneuzentoernooien met Pasen waren kaskrakers. Eerst zaterdag en zondag de senioren en daarna tweede paasdag en dinsdag nog even de jeugd erachteraan. Frans en Gerard waren de managers van de club. Als je hun goedkeuring had kon er veel in het clubhuis. Zij droegen er zorg voor dat het clubhuis heel snel werd terugverdiend. Dat werd door de meeste ook zeer gewaardeerd maar het kon niet genoeg benadrukt worden. Een verhaal uit de Steekneus werd op 21 november 1975 overgenomen door de HockeySport (kolom rechts).

Zonder iemand te kort te willen doen waren de echt-paren Hinnen en van der Lee de sleutel tot de succesvolle exploitatie van het clubhuis waarbij alles kon als

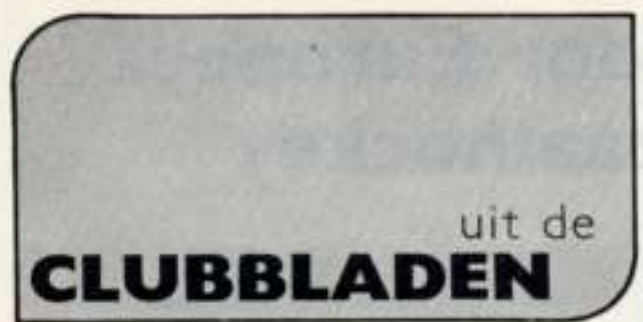

er maar wel even goed van tevoren werd overlegd. Onderstaand Frans en Nita aan het werk tijdens de opening van het clubhuis.

Van Els en Gerard hebben

we geen bar-actiefoto waar ze samen op staan maar bovenstaande foto werd gemaakt toen Gerard nog actief was in de Veteranen tijdens het Nederlands kampioenschap in Wageningen in 1967.

FOEI, GOEDZO EN STOMVERVELEND

Er is me de afgelopen zondag iets opgevallen, dat eigenlijk wel de moeite tot overpeinzing waard is. Ik realiseerde mij het pas goed toen ik op zondagavond als één van de laatsten het clubhuis van Pinoké verliet. Met een gedeeltelijk stuk in m'n kraag. Net zoals al die anderen die mij voorgingen.

Toen ik buiten stond, waren er nog twee mensen binnen: Gerard en Els Hinnen. Omgeven door een lege zaal en volle asbakken. Niet omdat ze dat nou zo gezellig vonden. Maar gewoon omdat de rotzooi nog opgeruimd moest worden. De uitgetrapte peuken, de omgevallen bierglazen, de modder op de vloer. De troep van mij en al die anderen die mij voorgingen.

Hufter, had je dan niet even kunnen helpen? Had je dan niet een bezem kunnen pakken en er de vloer mee kunnen aanvegen? Inderdaad dat had ik kunnen doen. Net zoals al die anderen die mij voorgingen. Het doet er eigenlijk niet toe of het nu Gerard en Els zijn. Straks zijn het Frans en Nita. Of Henk en Louise. Of Huib en God mag weten wie. Maar het moet wel gebeuren. En niemand hoeft zich ervoor te schamen om even z'n handen te laten wapperen. 't Is zo gebeurd. En Sport in Beeld haal je toch niet meer. Behalve dan diegenen die mij voorgingen. De Hockeysport publiceert regelmatig stukjes uit clubbladen, die je zou kunnen laten vallen onder de rubriek Foei en Goedzo, Hoe Hoort Het Ook Weer of Dank U Wel. Dat zijn stomvervelende stukjes. Net zoals dit. Omdat ze bestemd zijn voor mij en al die anderen die mij voorgingen.

De ANWB zegt het al jaren ontzettend mooi: Laat niet als dank voor 't aangenaam verpozen, mij de schillen en de dozen. Datzelfde vragen Gerard en Els, Frans en Nita, Henk en Louise en Huib en God mag weten wie. Dat vragen ze aan mij en al die anderen die mij voorgingen.

Uit: De Steekneus van Pinoké

Veel huidige Pinokéleden zijn in hun jeugd, toen ze nog geen lid van Pinoké waren, ooit op het Steekeneuzen Jeugdtoernooi gast geweest op Pinoké. Het tweedaagse toernooi met inkwartiering maakte al een onuitwisbare indruk op, de toen nog vaak onschuldige, jeugdteams. Maar vooral ook de sfeer van het clubhuis en de vriendelijke bediening waren bepalend. De vaders en moeders Hinnen en van der Lee runden een soort jeugdherberg. Als je als senior nu uitwedstrijden speelt wordt nog vaak naar ze gevraagd. Monumenten uit de clubhistorie.

Onderstaande foto geeft de sfeer in de beginjaren uitstekend weer. Frans aan de tap. Gerard houd een oogje in het zeil terwijl hij een sigaret opsteekt. Boven de bar spuuglelijke lampjes waarmee je leuk kon kaatsen. En u ziet de pullen van de Zilverlingen die toen nog veilig boven de bar konden hangen. Deze foto stamt uit najaar 1981.

De sfeer van het clubhuis werd ook door internet provider Planet Internet gebruikt in een advertentie. De foto daarvoor werd nog gemaakt in de situatie met de oude bar.

In de jaren 90 was er een ander echtpaar dat veel voor de bar van Pinoké heeft betekend. Als de selecties van dames en heren 1 het clubhuis als een jeugdherberg gebruikten waren Jan en Sjaan van der Veer de herberg-vader en moeder. Ze ondersteunden onze topteams ook met een advertentie in de programmaboekjes. Veel clubleden zullen hier voor het eerst hun achternaam lezen. Iedereen kende ze als Jan en Sjaan. Sinds het begin van deze eeuw zijn ze achter de bar verdwenen. Maar we zullen ze nooit vergeten.

33. - 1970 Heren III.

Staand v.l.n.r.: Wolfgang Krepel, ? , Samuel Reinders Folmer, ? , ? ,
Jaap Pasmooij en Pieter Treffers. Geknielt v.l.n.r.: Honan Meijer,
Jan van der Heiden, ? , Frits Gaus, Jan Karel Hagers en ? .

De jeugdrubriek van Hockey Magazine gaf ons clubhuis in mei 1999 een 8 min. Hetgeen in vergelijking tot andere clubhuizen een mooie score was. De foto is van de bovenbar, voor het geval u problemen mocht hebben om het plaatje thuis te brengen. De genoemde open haard is inmiddels niet meer aanwezig. De foto is gemaakt voor de verbouwing van de bovenverdieping.

Goede Tenten, Slechte Tenten

JE WAANT JE EVEN IN DE OOSTENRIJKSE BERGEN. MAAR VANAF HET BALKON ZIE JE GEEN GRAZENDE KOEIEN OP EEN ALPENWEIDE. IN PLAATS DAARVAN HEB JE UITZICHT OP KUNSTGRASVELDEN MET DRAVENDE HOCKEYERS. HET HOUTEN GEBOUW IN HET AMSTERDAMSE BOS IS DAN OOK GEEN BERGCHALET, MAAR HET CLUBHUIS VAN PINOKÉ.

En dat zit er wel even wat anders uit dan het onderkomen van de grote buurclub, vinden twee meiden uit de B2. 'Amsterdam is een ongezeellig betonnen blok, maar dit is echt een gezellige blokhut.' En daar hebben ze gelijk in. Vooral de bovenste verdieping ademt een intiem sfeertje. Een barretje, open haard, vaantjes en andere aandenkens aan de muur en geweldig felijke wagenwiel en aan het plafond met lampjes erop. Deze ruimte gebruiken teams op

Foto: Terence Hoogstra

balkon op. Van daar heb je goed zicht op het oude kunstgrasveld en het nieuwe waterveld. Deze laatste mat heeft wel een nadeel, merken we beneden aan de bar. Voor een broodje kroket moet je namelijk maar liefst drie gulden neertellen. 'Het nieuwe kunstgras moet er uit', verklaart Daniël, de barman uit de A2, de hoge prijs. Maar als onschuldige kroket-eter, die geen voet op het waterveld zet, verwacht je voor die drie piek toch minstens een Kwekkeboompje. Terwijl onze bestelling in het vet ligt te sissen, kan Daniël ons meteen wat meer inlichtingen over zijn clubhuis geven. 'Het meubilair mag wel vernieuwd worden.' Hoe zijn de dochtes eigenlijk? 'Ik heb hier nog nooit gedouched. Maar ik heb gehoord dat ze niet echt lekker zijn.' Lekker of niet, de kleedkamers van Pinoké zijn het bewijs dat deze niet altijd ongezeellig hooven te zijn (hoewel ze dat meestal wel zijn). In de kleedkamer van de Amsterdamse club waan je je met een beetje fantasie in een Finse sauna. In de Finse sauna van een Oostenrijkse blokhut. Eindcijfer: 8-

zaterdag vooral om op hun gemak te verzamelen en de tactiek door te spreken. Of om door te nemen wie met wie is gegaan die vrijdagavond. Als je genoeg hebt van de roddels kan je via de openstaande deuren het overdekte

Feit is dat er sinds het begin veel veranderd is in het beheer van de bar. Het zijn niet meer twee echtparen die het leeuwendeel van het werk verrichten. Er zijn geen vaste barploegen meer die een eigen barhoofd hebben. In het seizoen 2002-2003 werd met succes overgestapt op een systeem waarin de bar een halve

zondag voor de verantwoordelijkheid van één team komt. Elk team heeft zodoende één keer per jaar dienst en leden kunnen hun verantwoordelijkheid nauwelijks meer ontlopen. Sinds najaar 2003 heeft de club ook een full time clubhuismanager in dienst in de persoon van Justus de Nijs.

De namen van deze mensen zijn v.l.n.r.: Marijke van Rij, Jan Hendrik van Puffelen, Carina Vergroesen, Paul van der Heijden, Justus de Nijs, Cor Langerijs, Frida de Weert en Patrick Moor.

34. - 1976/1977 Heren II.

Staand v.l.n.r.: Honan Meijer, Joost Wiggelendam, Frans Rein Jurrema, Jacques van Rossum, Gijs van Seventer, Jaap van Willegenburg en Jan van der Heiden.

Gehurkt v.l.n.r.: Klaas Rozenkrans, Eric Thunissen, Paul Groeneveld, Cees Smit en Hans Kuipers.

6.4 Hofleverancier van het edele gerstenat: Grolsch.

Toen Pinoké in 1971 eindelijk een eigen clubhuis kon betrekken moest er natuurlijk ook aan de invulling van de catering gedacht worden. Met name over de keuze van de brouwerij werden veel discussies gevoerd. Het meest voor de hand liggend was natuurlijk het Amsterdamse Heine dinges. Maar Pinoké wilde haar eigenzinnigheid ook in de keuze van de brouwerij tot uiting brengen. In die dagen waren Heine dinges en Amste eeh de koningen in het westen. Maar Pinoké ging op zoek naar een brouwerij die bij de club en met name het clubhuis paste. Die bierleverancier werd gevonden in de vorm van Grolsche Bierbrouwerijen uit Groenlo. Pinoké heeft die huisbrouwer echt moeten zoeken want Grolsch was toentertijd nog echt een lokaal oostelijk merk met een ambachtelijke uitstraling en wel bekend om zijn slagzin...

In die tijd had Grolsch nog grijze kratten waarvan we helaas geen foto hebben teruggevonden, maar veel mensen herinneren zich vast nog de flesjes met een kraag van zilverpapier. Ook dat maakt de flesjes veel chiquer dan gewone merken.

U moet zich realiseren dat er in die tijd nog geen kunstgras was en dus stond er ook geen hek op het veld voor het clubhuis.

De loopruimte om het clubhuis was nauwelijks betegeld zoals u kunt zien op onderstaande kampioensfoto van dames 1 uit 1974.

Daar buiten voor het clubhuis werden de kratjes met zeer grote regelmaat opgestapeld. De doppen liet iedereen dan slingeren. Die lagen dus in het speelveld in de buurt van de cornervlag. Gerard Hinnen begon dan tegen sluitingstijd altijd weer aan zijn rituele scheldpartij omdat die doppen uit de grond gepoerd moesten worden maar dat deed hij dan vervolgens ook wel weer vol overgave. Voor de toernooien leverde Grolsch elke keer weer een buitentap die meer een klein huisje was dan dat moderne gedoe op wieltjes van tegenwoordig.

Onderstaand een foto van het Steekneuzentoernooi in 1980. Op de zijkant stonden vrolijke drinkers afgebeeld. En die zag je wel meer op de velden van Pinoké.

In het midden het eerste vrouwelijk Pinoké barhoofd Miep Wilmink met een Grolschbeker in haar hand. Die Danny de Munk graag

immiteerde. "Krijg toch allemaal de pl..ris". De etiketten werden ook veel van de flesjes gepulkt. Dan mopperde Gerard weer over de troep. Hieronder wat etiketten van vroeger.

We hebben aan Grolsch gevraagd of zij een grafiek konden maken om de ontwikkeling van de consumptie op Pinoké van Grolsch sinds de bouw van het clubhuis weer te geven. Zij kwamen met onderstaande oplossing.

1971

2004

Grolsch is al sinds 1971 brouwer van Pinoké. En dat ondanks vele verleidelijke aanbiedingen van andere gezaghebbende en trendy biermerken. Maar Pinoké is Grolsch trouw gebleven en dat is ook wat waard in deze tijd van steeds verder gaande commercialisering. En de personen die bij Pinoké verantwoordelijk waren voor het aangaan van de relatie met Grolsch hebben gelijk gehad. Want beide onderstaande teksten zijn nog steeds van toepassing.

